

Els esports individuals

RAFAEL MARTÍN ACERO

Licenciat en Educació Física per l'INEFC, actualment és professor de l'INEF de Galícia.

Els esports individuals estan vivint un moment delicat respecte del valor que se'ls atribueix socialment, passen de moda juntament amb l'esforç psíquic i físic que li demanen als seus practicants. Avui aquí, volem parlar de la necessitat de fomentar, promoure i recuperar les actituds dels pares, professors i adults, en general, que fan possible de poder respondre a la interpel·lació que **Sòcrates** feia als seus conciutadans i als joves que s'entrenaven al gimnàs: «Ja t'ocupes de tu mateix?». Preocupar-se d'un mateix s'ha convertit en el primer principi de qualsevol conducta racional i moral ja que «el tenir cura d'un mateix demana un bon coneixement de la pròpia persona, ho poden intentar tots els éssers humans, realitzar-ho al llarg de tota la seva vida sense dependre de l'Estat Polític ni dels estats socio-econòmics o biològic-personals (...): el savi, l'atleta antic, és un atleta de l'espiritualitat, un atleta d'allò que passarà» (**Foucault**).

Les situacions de la pràctica esportiva individual ens obliguen a una autoeducació que es fonamenta en la formació de la pròpia voluntat, condició necessària per a desenvolupar «el pla privat existencial que possibilita el ser personal, garantint la indivisió d'un mateix, en diferenciar-se de la resta, per a superar la mediatització social» (**García Bacca**); de la ideologia imperant. Aquesta tensió fa perillar la consecució dels objectius individuals d'una manera conscient i gairebé voluntària. El resultat del ser persona s'haurà de

veure dia a dia en les accions humanes i, així, la pràctica d'un esport individual ajudarà a la interiorització d'un viatge iniciàtic que no hauria d'acabar en l'experiència personal ni en la social. **Catalunya** és un exemple en la continuïtat generacional i familiar dels practicants esportius, potser aquest sigui el seu millor patrimoni cultural i esportiu: la transferència de les actituds cap a l'activitat i, per tant, l'accés al procés d'experimentar individualment «coneixent el treball que s'ha dur a terme sobre un mateix» (**Plató**).

La pràctica d'esports individuals, sense excloure la participació en altres de cooperació i oposició, augmenta la disponibilitat en el manteniment i coneixement d'un mateix, el compromís amb el propi rendiment, el respecte i el reconeixement dels altres i l'evidència pública del comportament i del resultat. No es tracta d'una educació neutra sinó compromesa amb les actituds i els costums. Per tant, l'educació dels adults serà molt més escrupulosa, principalment la dels monitors i els entrenadors que són els qui operen en aquest procediment complex de la reforma de l'individu i la formació del subjecte en l'ambient de reserva ètica i ecològica que suposen els esports individuals: ja que requereixen habilitats que han estat perdudes al llarg de l'evolució de la vida quotidiana a més de comprometre la memòria individual per les seves decisions davant de fets ambivalents (esforç/comoditat), i ambigus (emulació/anul·lació de l'altre en competició) que exigeixen un compromís. ■

Els esports individuals

RAFAEL MARTÍN ACERO

Licenciat en Educació Física per l'INEFC, actualment és professor de l'INEF de Galícia.

Els esports individuals estan vivint un moment delicat respecte del valor que se'ls atribueix socialment, passen de moda juntament amb l'esforç psíquic i físic que li demanen als seus practicants. Avui aquí, volem parlar de la necessitat de fomentar, promoció i recuperar les actituds dels pares, professors i adults, en general, que fan possible de poder respondre a la interpel·lació que **Sòcrates** feia als seus conciutadans i als joves que s'entrenaven al gimnàs: «Ja t'ocupes de tu mateix?». Preocupar-se d'un mateix s'ha convertit en el primer principi de qualsevol conducta racional i moral ja que «el tenir cura d'un mateix demana un bon coneixement de la pròpia persona, ho poden intentar tots els éssers humans, realitzar-ho al llarg de tota la seva vida sense dependre de l'Estat Polític ni dels estats socio-econòmics o biològic-personals (...): el savi, l'atleta antic, és un atleta de l'espiritualitat, un atleta d'allò que passarà» (**Focault**).

Les situacions de la pràctica esportiva individual ens obliguen a una autoeducació que es fonamenta en la formació de la pròpia voluntat, condició necessària per a desenvolupar «el pla privat existencial que possibilita el ser personal, garantint la indivisió d'un mateix, en diferenciar-se de la resta, per a superar la mediatització social» (**García Bacca**); de la ideologia imperant. Aquesta tensió fa perillar la consecució dels objectius individuals d'una manera conscient i gairebé voluntària. El resultat del ser persona s'haurà de

veure dia a dia en les accions humanes i, així, la pràctica d'un esport individual ajudarà a la interiorització d'un viatge iniciàtic que no hauria d'acabar en l'experiència personal ni en la social. **Catalunya** és un exemple en la continuïtat generacional i familiar dels practicants esportius, potser aquest sigui el seu millor patrimoni cultural i esportiu: la transferència de les actituds cap a l'activitat i, per tant, l'accés al procés d'experimentar individualment «coneixent el treball que s'ha dur a terme sobre un mateix» (**Plató**).

La pràctica d'esports individuals, sense excloure la participació en altres de cooperació i oposició, augmenta la disponibilitat en el manteniment i coneixement d'un mateix, el compromís amb el propi rendiment, el respecte i el reconeixement dels altres i l'evidència pública del comportament i del resultat. No es tracta d'una educació neutra sinó compromesa amb les actituds i els costums. Per tant, l'educació dels adults serà molt més escrupulosa, principalment la dels monitors i els entrenadors que són els qui operen en aquest procediment complex de la reforma de l'individu i la formació del subjecte en l'ambient de reserva ètica i ecològica que suposen els esports individuals: ja que requereixen habilitats que han estat perdudes al llarg de l'evolució de la vida quotidiana a més de comprometre la memòria individual per les seves decisions davant de fets ambivalents (esforç/comoditat), i ambigus (emulació/anul·lació de l'altre en competició) que exigeixen un compromís. ■